

ste budgetoversigt med, at vi nu er nået op på 10 mia. kr. som forventet overskud i 1998, og det er da også et dejligt tal.

Blandt dem, der gennem årene oftest har efterlyst et plus på statens finanser, er jo Fremskridtpartiet, og derfor kan vi jo umiddelbart være tilfreds med, at der nu endelig er kommet et plus på statens finanser, men i en offentlig økonomi er der jo mindst tre måder at skabe et overskud på:

Man kan gøre det, som Fremskridtpartiet synes er det gode og mest fornuftige, nemlig at reducere udgifterne. Det er ikke sket. På alle punkter i finansloven er der tale om, at udgifterne i 1998 vil blive større end både i 1997, 1996 osv. Den anden mulighed er, at man forøger sine indtægter, og det har man jo uægtelig også gjort ganske grundigt gennem årene, altså forøget sine indtægter, hvilket betyder, at man forhøjer skatter og afgifter.

Den tredje mulighed er den, som den nuværende finansminister har gjort sig til ekspert i: at lave nogle ommøbleringer af pengene, så det ikke ser ud, som om folk kommer til at betale mere. I stedet for at betale sine afgifter og skatter til det offentlige på en bestemt dato, fremskynder man betalingen, og det pynter jo på statens finanser. Men for den lille håndværkermester betyder det, at det er hans likviditet, det går ud over, og for den store multinationale koncern betyder det, at de ikke længere gider have deres hovedsæde i Danmark, men flytter til Irland.

Man har altså på den måde formået at flytte en lang række penge rundt på finansloven, så det ser ud som om, der er opstået et overskud. Man må sige, at det er en elegant handling, og finansministeren bliver da også i international sammenhæng rost for på den måde at opfinde nye metoder til at få finanserne til at se positive ud.

Jeg kan huske, at en af de største overraskelser, jeg selv fik for ti år siden, var, at man i statslig bogføring taler om negative udgifter og negative indtægter. Dengang var det DSB, der var det mest håndgribelige eksempel. I stedet for at sige, at DSB dengang havde et årligt driftsunderskud på 3,9 mia. kr., så bogførte man det i stedet for som en negativ indtægt på 3,9 mia. kr. Det er jo smart, for så ser det ud, som om indtægterne ikke er helt så store, og så ser det ud, som om udgifterne heller ikke er helt så store.

Men det er altså en bogføringsmetode, og hvis det var et privat aktieselskab, der gjorde det samme, og som afleverede regnskabet i Selskabsstyrelsen, så ville selskabet ret hurtigt få en anmærkning. Jeg er sikker på, at skatteministeren hurtigt ville komme efter de mennesker med besked om, at den form for bogføring vil man ikke finde sig i; men det er nøjagtigt det samme, der gør sig gældende med en række af de ommøbleringer, som finansministeren har opfundet de seneste år. Hvis det var private virksomheder, der datterselskaberne imellem lavede den slags omposteringer, ville det blive påtalt, og det ville blive påtalt med rette.

Det, regeringen ikke taler så højt om lige i øjeblikket, er statens gæld. Det kan jeg selvfølgelig godt forstå, for det er jo ikke særlig charmerende, at man bærer rundt på en statsgæld, der brutto er på over 800 mia. kr. Bevares, man gør en række forsøg på at bringe bruttogælden ned ved at modpostere penge fra Den Sociale Pensionsfond og andre steder, men kendsgerningen er altså, at de danske skatteydere gennem statens gældsætning hæfter for over 800 mia. kr.

De penge kommer man til at betale på et eller andet tidspunkt, og dér hjælper det altså ikke at have et årligt overskud på statens finanser på 10 mia. kr. Man skal ikke have lært hovedregning ret længe for at kunne regne ud, at så vil det tage 80 år at få den store gæld nedbragt. Der skal ganske andre ting til for at få statens finanser til at hænge sammen, og svaret er ikke finanslovsforslaget for 1998. Svaret er heller ikke, at man går ud og plager den danske befolkning med yderligere skatter og afgifter.

Vi har været meget tilfreds med, at OECD på det seneste nok en gang har dokumenteret, at det kan godt være, at Danmark ikke kan blive verdensmester i at spille fodbold, det ved vi ikke endnu, men vi ved, at Danmark i hvert fald kan blive verdensmester i fortsat at have det højeste skattetryk. OECD har således dokumenteret, at en dansk børnefamilie – altså dem, man ellers vil gøre det så godt for – betaler 63,5 pct. af deres penge i skatter og afgifter. Der er ingen andre steder i verden, hvor en familie bliver flået så meget.

Se, når man så konfronterer politikerne med dette – de politikere, som har lavet de høje skatter og vedtaget de høje afgifter – er svaret: Ja, men til gengæld får denne børnefamilie også en overflod af gaver fra det offentlige i form af mere eller mindre gratis børnepasning, i form af